

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἐναντι τοῦ Κτην.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10 Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ Ἀθήναι, (ἀπόσπασμα) τοῦ κ. Α. Μεζιέρ. Ἀνατολικαὶ Σκιαγραφαί: Ἡ Ἀγία Μαρίνη, ὑπὸ Μιχαήλ Δ. Ἀργυροπούλου. ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ. ΠΟΙΗΣΙΣ: Ὁσίου τοῦ Ὁ θάνατος τοῦ Κουκούλινου, μετάφρασις Π. Πανά. ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ: Ἡ Εἰκὼν, ὑπὸ Ἰω. Πολέμη. Μουσικὸν δεκαπενθήμερον, ὑπὸ τῆς κ. Α. Ν. Σ. ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ: Τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον.

ΕΝ Τῷ ΔΕΛΤΙῷ. Ἡμερολόγιον. Ἐορταὶ τῆς ἑβδομάδος. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ἰδιαιτέρα Γράμματα. — ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ: Τὰ Δύσκολα Χρόνια τοῦ Δίκην.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν τοῦ τῆς πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας παρ' ἡμῖν κ. κόμητος δὲ Μουῦ, ἐν αἷς τόσον διαχύνει αἰσθημα ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὁ εὐγενὴς Γάλλος, ὅστις πάσχοντας ἀδικῶς παρεμύθησε καὶ ὑπεστήριξεν ἡμᾶς, ἐν ταῖς πολυτίμοις δὲ Ἐπιστολαῖς του μετὰ δικαιοσύνης καὶ στεργῆς ἐζωγράφησεν, ἄλλη ἐξίσου προσφιλεῖς διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐξοχότης, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Μεζιέρ, ἔγραψεν ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει ἑπιθεωρήσει ὡραίαν καὶ κολακευτικωτάτην μελέτην, ὑπὸ τὸν τίτλον Αἱ Ἀθήναι. Ἐν ταύτῃ δὲ, κρίνων τὸ ἔργον τοῦ συμπατριώτου του, οὐ μόνον ἐπικυροῖ τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ περὶ Ἑλλάδος κρίσεις, ἀλλὰ καὶ ἰδίως προσθέτει ἀγαθωτέρας, κινούσας ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς Ἑλλήνου τὰς εὐγλωττοῦρας τῆς εὐγνωμοσύνης χρεῶδες διὰ τὸν κρίνοντα καὶ τὸν κρίνομενον.

Ἐκ τῆς μελέτης ταύτης, ἥς καὶ ἄλλας θέλομεν ἀποσπάσει περικοπὰς, μεταφράζομεν τὰ ἐξῆς ἀφορῶντα εἰς τὸν σύγχρονον ἡμῶν βίον.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ἐκ τῆς μελέτης τῆς ἀρχαιότητος δὲν ἀφῆρθη ἐπὶ τοσοῦτον ὁ κ. κόμητος δὲ Μουῦ, ὥστε νὰ λησμονῆσῃ τὴν παρούσαν ἐποχὴν, τοὺς ἀνθρώπους, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ζήσῃ, καὶ παρ' οἷς ἀντεπροσώπευε τὴν Γαλλίαν. Τοῖς σύγχρονοις Ἑλλησιν ἔσται εὐάριστος ἡ περὶ αὐτῶν κρίσις του. Τοῖς ἀπευθύνει ἐν πρώτοις φιλοφρόνημα, ὅπερ θα ποιῆσῃ αἰσθῆσαι αὐτοῖς: Τοὺς θεωρεῖ ὡς ἀνήκοντας ἀπολύτως εἰς γένος ἀμύγες, μὴ ὑποστάν διὰ τῶν αἰῶνων εἰμὴ ἐλαχίστας ἀλλοιώσεις. Οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Φράγκοι, οἱ Τούρκοι, οἱ Ἀλβανοὶ διήλθον ἐκείθεν, ἀλλ' ὁ ἀρχέγονος Ἑλληνισμὸς δὲν ἐσαλεύθη ὁ Ἕλληνας, παρόμοιος πρὸς τὸν Ἰουδαῖον, φυλάσσει μετὰ ζηλοτύπου φροντίδος τὴν ἐ-

θνικότητά του. Μετὰ αἰῶνας ὅλους δουλείας ἀνεκίψεν ἀέριος, σώζων ἐκ τοῦ ναυαγίου τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἥθη του, μόλις ἀκτίς μία ἀνεξαρτησίας ἐφώτισεν αὐτόν. Τὸ ὁμόθυμον καὶ ἡ ἐγκάρτεσις αὐτοῦ κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν ἀπέδειξαν εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι δὲν ἦτο ἄξιος οὐδ' ἀπεδέχτο τοιαύτην τύχην, καὶ ὅτι δὲν εἶχε ποσῶς ἐκμηδενισθῆ ὑπὸ τῶν νικητῶν του. Σήμερον εἶτι οἱ Ἕλληνες διεσκορπισμένοι ἀπὸ τὴν γῆν, ἐν Κωνσταντινουπόλει, Σμύρῃ, Τεργεστῇ, Ἀλεξανδρείᾳ, Μασσαλίᾳ, Λονδίῳ, δὲν συγχωνεύονται ὑπὸ τῶν λαῶν ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ζῶσι μένουσιν Ἕλληνες, τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ἑλληνισμὸν ἔχοντες ἐστραμμένα, πιστοὶ εἰς τὴν ἐνότητά του γένους καὶ εἰς τὴν ιδέαν τῆς πατρίδος. Ὅπου γῆς δὲ καὶ ἀν διαμενῶσιν, ἡ πατρίς αὐτὴ εἶνε αἱ Ἀθήναι, συ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι θ' ἀνεύρωσι τὴν ὁδὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢν ρεμβάζουσι πάντοτε ἐν μέλλοντι ἀπωτέρω ὡς τὴν ἀναγκαίαν πρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου.

Ἡ φιλοπατρία αὐτὴ δὲν ἐκδηλοῦται μόνον διὰ τῆς εἰς τὴν ιδέαν προσηλώσεως, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων ἐνσπυροῦται καὶ γεραιρεται. Τὰ πλεῖστα τῶν ἐν Ἀθήναις ἰδρυμάτων ἀνηγέρθησαν ὑφ' Ἑλλήνων, μὴ διαμενοντῶν ἐν Ἀθήναις. Εἰσὶν οὗτοι οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐγκατεστημένοι Ἕλληνες, αἰτίαι συντηροῦσι δι' ἀδρῶν δαπανῶν ἐπιστημονικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα. Τὰ διεσκορπισμένα τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας μέλη οὐδεμίαν εὐκαιρίαν ἀφίνουσι νὰ παρέλθῃ, χωρὶς νὰ διατρανώσωσι τὸ ἐνιαῖον αὐτῆς. Εἶνε τοῦτο ἀρετὴ ἀναμφισβήτητος, δι' ἣν δικαίως ἐγκωμιάζει αὐτοὺς ὁ κ. κόμητος δὲ Μουῦ. Ἐπίσης ἀνομιλοῦται καὶ ἄλλο τι, δι' ὃ ἡμεῖς ἰδίως συγγινόμεθα. Εἶνε πιστοὶ τῆς Γαλλίας οἴλοι. Ἀπέδειξαν ἡμῖν τοῦτο, ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἄλλοι μᾶς ἐγκατέλειπον. Οἱ Ἕλληνες ἀνεμνήθησαν τοῦ Ναυαγίου καὶ τοῦ Φαβιέρου, ἐνῷ ἄλλοι ἐλησμονοῦν. Μὴ ποτε λησμονῶμεν ὅτι κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870 ἦλθον ἐνταῦθα, χωρὶς νὰ ζητήσωσιν ἀμοιβὰς, χωρὶς ν' ἀποδεχθῶσι βαθμούς, καὶ ὅτι διακόσιοι αὐτῶν ἔπεσαν ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν μας.

Εἴμεθα ἄρα συνδεδεμένοι πρὸς αὐτοὺς διὰ τῶν δεσμῶν τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἄλλος τις λόγος, οὐχὶ λόγος αἰσθηματικῆς, δεῖν νὰ καθιστῆ αὐτοὺς προσφιλετέρους ἔτι. Οὗτοι καὶ μόνον δύνανται νὰ εἶνε ὠφέλιμοι ἡμῖν ἐν τῇ Μεσογείῳ, ἐν ἣ τῶσαι ζηλοτυπία μᾶς περικυκλοῦσι. Δὲν εἴμεθα γείτονες αὐτῶν, οὐδὲ τοὺς ἐνοχλοῦμεν τὸ παράπαν. Οὐδεμίαν ἀντιζηλία θὰ ἐγερθῇ μεταξύ αὐτῶν καὶ ἡμῶν.

Διὰ πολλὰς αἰτίας τούναντιον συγκροῦν-

ται οὗτοι πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀνταγωνιστάς. Οὐ μόνον ἡ κλασικὴ περιβολὴ τῆς ἡμετέρας φορολογίας, ἡ εὐκολία τῶν ἠθῶν ἡμῶν, τὸ εὐκοινώνητον καὶ τὸ ζωηρὸν τοῦ χαρακτῆρος τοῦς ἐλκύουσιν, ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία τῶν αὐξάνεται ἐκ τῆς ἐχθρας, ἢν ἐμπνέουσιν ἢ ἐνδεικνύουσι πρὸς ἄλλους. Εἰς τὰς ἐκ φύσεως δὲ ὁμοιότητας, αἰτίαις ὠθοῦσιν αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς, προστίθεται καὶ τὸ κοινὸν τῶν συμφερόντων. Πανταχοῦ, ὅπου ὁ Ἕλληνας ἐγκαθίσταται ἐν τῇ Μεσογείῳ, ὅπεθεν καὶ ἀν διέρχεται, φέρει μεθ' ἐαυτοῦ τὴν γαλλικὴν ἐπίδρασιν, συνήθως δὲ καὶ τὰ προϊόντα τῆς Γαλλίας.

Ὁ κ. κόμητος δὲ Μουῦ δὲν ἀντιπροσωπεύει πλέον τὴν Γαλλίαν ἐν Ἑλλάδι· ἀλλ' ἐξοκλοῦται νὰ ὑπηρετῇ αὐτὴν διὰ τῆς δημοσιεύσεως βιβλίου, ὅπερ ἔχει ὄλον τὸ κύρος πολιτικοῦ συμβολαίου, καὶ ὅπερ συμπαθῶς, μετὰ χαρᾶς δεξιωθήσεται σύμπαρ ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος.

A. MEZIERES

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ

Ἡ Ἁγία Μαρίνη

Ἡ Ἀνατολὴ ἀκόμη πιστεύει. Ἀντιθέτως ἢ ἐν Ἑλλάδι, ἡ θρησκεία διατηρεῖ ἰσχυρὰς τὰς ρίζας τῆς, οἱ δὲ ἦλοι τοῦ Γολγοθᾶ δὲν ἰσχωρίαςαν δι' αὐτὴν ἐπὶ τοσοῦτον ὡς διὰ τὸν ἀπιστον Ρολλά, ἵνα μὴ σὲ συγκρατῶσι, Ναζωραῖε, ἐπὶ τοῦ ξυλίνου σταυροῦ Σου! Ζῆς αἰεποτε ἐκεῖ, ἀν καὶ νεκρός.

Καὶ ὑπάρχουν λόγοι διὰ τοῦτο· ἀλλὰ εἰς ἰδίᾳ ἰσχυρότερος.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς δουλείας ἦν μακρὰ ὄλοι τὴν ἀνέγνωτε, τὴν ἀντελήφθητε, τὴν ἠκούσατε ἐκτυλισσομένην ἀπὸ στόματος κανενὸς λευκότριχος γέροντος: Μία ἀτελειώτος βαθεῖα νύξ, ἐν ἣ οἱ Τούρκοι ἀνεκυπτον, ἄγριοι, εἰς φάσματα καὶ οἱ χριστιανοὶ περίφοβοι, ἐσμικροῦντο, ἐχάνοντο ὡς νηπια δεῖλὰ ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ πόνου των, πρὸ ἐφιάλτου. Συγκέντρωσις οὐδεμία, ἐλευθερία οὐδεμία, οὐδεμία ἐλπίς. ἢ πολὺ μεμακουσμένη. Καὶ ἄστρον μόνον, μέσῳ τόσοῦ ζόφου, ἡ μικρὰ χαμόκτιστος ἐκκλησία μετὰ τὴν ἀσβεστον κανδήλαν τῆς, μετὰ τὰ ξύλινα φασόνηξ τῆς σήμαντρα, καὶ τὴν σκυθρωπὴν γαλήνην τῶν ἁγίων τῆς — αὐτὴ καὶ ἰδεῶδες, καὶ ἀδελφούσης τόπος, καὶ πατρίς, διαβλεπομένη ἐν ὄνειρῳ, ἐν ἀόπτῳ.

Ἐννοεῖτε τῶρα τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἐπὶ τῆς ψυχῆς. Ἡ ἀγάπη τῆς θρησκείας ἐνυπάρχει ἐμφοτος, φυσικῆ, κληρονομικῆ. Ἡ διαδοχὴ δὲ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη. Εἰς τὰ

βάθη της Ανατολής αυτή συγκρατείται μάλλον άμυγής, άδολωτέρα. Κόπως ένογευθόν εν Σμύρνη. Παρενδύθησαν τόσα θεογονά, τόσαι άφορμαί και στοιχία, ώστε τὰ άποτελέσματα άνακύπτουσι σύνθη πλέον, παραδεικτά. Είς τας άνωτέρας τάξεις τούτο παρατηρείται εν κανόνι. Η διαφορά προς τας Αθήνας— επειδή υπάρχει πάντοτε διαφορά εν εύλαθεία— όσημέραι έλαττοῦται και συγκρίνεται. Εν καιρῷ θά φθάσωμεν εις τόν ίδιον παρονομαστήν...

Αλλά οι λοιποι; Αλλ' ο λαός, ο πολυς λαός, αυτός τόν όποιον δεν εγκρατείται ή έργασία και της αύτοσυνηρήσεως ή πάλη να παρασυρθή και καταπέση όπου άγει ως επί τὸ πλείστον ή νωθρότης και αι έξεις τού πολιτισμοῦ. όν δεν έχει εκψυχράνει ή της έλευθερίας—ιδεώδους διά τόν Ανατολίτην πόθου— συναισθησις, δεν έχει καταστήσει εύτελή, ελαστικόν, έγώστην ή συνείδησις τού έκλογικου τού δικαιοματος, τού ίσοπεδοῦντος την κοινωνικὴν κλίμακα, αυτός διατηρεῖ εἰς άκόμη, ως χρυσώτερον κειμήλιον, εις τὰ βάθη της ψυχῆς του, τας αρχαίας του εκείνας συνθηείας, αίτινες τόν έθαυκάλισαν παιδίον, τόν συγκρατούσαν άνδρούμενον και θά τόν σώσωσι—τό πιστεύει άκραδάντως— θνήσκοντα.

Θά τόν ίδητε τας ημέρας τών Παθῶν! Θά ίδητε τόν λαόν αυτόν περι τὸ δειλί, σπυδοντα ταχὺ μετά πολυήμερον άγώνα και κόπασιν, σπυδοντα προς τόν πένθιμον ήχον τῷ κώδωνας, συνωθούμενον υπό τούς χρυσοποικίλους τών Έκκλησιῶν θόλους, άκρωμένον καταναυτικῶς ή τόν ρινόρθογον ιερέα, και εν φανερά άφοσιώσει σιγοφώνως προσευχόμενον. Τί αντίθεσις προς παρομοίαν άθηναϊκήν σκηνήν! Τίποτε ένταῦθα τὸ δεικνύον τόν λαϊκόν συνωστισμόν εκείνον ως άπύρριον πόθου διά θεαματισμόν, ή εκπληρώσεως τύπου, εις τε άλλων άνωμένων κοσμικῶν απολαύσεων, αίτινες παρομαρτοῦσι τοῖς συνωστισμοῖς. . . .

Από τού ύφους τού μέλανος Σταυροῦ, αίρεται εκεί εις τὸ βάθος, παρά τήν ώραίαν Πύλην, σιγηλή. με τόν άκάνθινον στέφανον επί κεφαλῆς και με τὰ σθεσθέντα άστρα τών όμμάτων της, ή νεκρά μορφή τού Έσταυρωμένου. Όλοι ατενίζουσι προς αὐτήν μετά πόνου. Τινες σπυδουσι υπό τούς καθήλωμένους τού ποδάς. Όλόγυρα αι άσκητικαί μορφαί τών άγιών, υπό τὸ γλωμόν φῶς τών πολυκανθῶλων, νομίζεις ότι προσλαμβάνουσι ωχρότερον έτι έφρασιν άλγους και όδύνης. Ο ιερεύς, περιβεβλημένος τὰ κατάμαυρά του άμφια, θλιβερός αναγινοσκει τα έλεγειακά άματά του. Όλων ή ψυχή συντριβεται, ακροάται, έπταται μέσῳ τών όπουκύνων νεφούριων, τὰ όποια διακύνει ο λιβαλιωτός. x εν τῷ οίκῳ τούτῳ τού Θεοῦ αισθάνεται τις επιπνεύσαν ίσως μέν βαρεΐαν και ύπέρ τὸ δέον βύζαντινικήν άτμόσφαιραν, αλλά δι' αὐτὸ ακριβῶς και περιλειούσαν πάντα τὰ άρώματα τού βαθέος πόνου και της εύλαθείας...

Υπό όρους φυσικά τοιούτους αι θρησκευτικαί προλήψεις και δεισιδαιμονίαί, ως ριζοβολοῦσι παρά τῷ λαῷ, δεν είνε πολὺ

παράχοδοι. Τούτο συνεπάγει λεληθῶτως εκείνο. Εν τῇ θεοσκέπῃ του, δύσληπτη δι' αὐτὸν άφηρημένη πλάσις, ο λαός άπετυπώσεν έπί τοις έπί άπίταις χυδαίαις ήμεγαθηρῶδεις και φανταστικαίς της έπινοίας του συλλήψεις τὰ μυστήρια τού θαυμασμοῦ και της λατρείας του, τών άποριῶν του τας αίνιγματώδεις λύσεις. Ο,τι δεν έδύνατο να εξηγήσῃ άλλως, τὸ εξήγησεν ως ένόμιζεν, ως ήρέσειεν ίσως να νομίζη. Ην μεμακρυσμένον δι' αὐτόν άστρον ή Θρησκεία και, έμβλέπων επ' αὐτῆς γραμμῆς, σικῆς και σχήματα, έφαντάσθη μέσῳ της Σελήνης τόν Κένν ή έδωκεν εις τας χαράδρας και εις τών βουνῶν τὰ πλάτη και τών γαιωδῶν έκτάσεις της τ' άκάνονιστα τεμάχια ρίνα, όφθαλμούς και μέτωπον και χεῖλη.

Τοιούτων δ' εν αναλογίᾳ παραδόσεων και προλήψεων και δεισιδαιμονιῶν εν τοῖς λαϊκοῖς στρώμασι της και ή Σμύρνη εύημερεῖ. Η προς τούς άγιούς άφοσιώσις διατηρεῖται πάντοτε άμειωτος. Τρίζουσι ενί οτε αι σεπταί εικόνες των και εκ της άγνης μορφῆς των άναδιδεται άρωμα ούρανιον, όμοιον προς μύρον τὸ θαυματουργόν τινῶν εξηκριβῶθη. Αφ' έτέρου αι έορταί— πλὴν τού Σάββατου, άφείρωμένον εις έμπορικὴν δράσιν και πληρωμάς— εύλαβῶς διαφυλάσσονται. Αι νηστείαί διατηροῦσι πλήρη την ισχύν των και τὸ κύρος. Αι αρχαία πανηγύρις παραμένουσι άγήρατοι στρέφατε τὸ βλέμμα προς την Τήνον. . . . Τὸ δ' αληθῶς παραδοξότατον, όλα ταῦτα όσημέραι έπαυξάνουσι και πληθύνονται.

Και ίδου σύγχρονός τις, ένεστότητος άποδειξις: τὸ θέμα μας.

Πρό τινων εἰτών—τῇ 17 'Ιουλίου 1880— ή Σμύρνη άφηνιζέτο αὐγήν, πρό της συνήθους ώρας της, έντρομος. Ηνώγοντο μετά θορύβου τὰ παρθύρα, έντός τών οικημάτων ύψούντο φανάι έναγωνιοι και επί τών θυρῶν, έξω, γυναίκες λευκοχιτώνες, ήμυγμιοι, άνδρες άσκιπέταις, παιδιά κλαυθμηρίζοντα, με τήν έφρασιν τού φόβου επί της μορφῆς, συνωθούοντο συνέλεκον εν παρακλήσει τας χείρας, συνωμίλουν ικετευτικῶς, μετά δέους, ρίγους, πόνου, αίκτιμοῦ. . . . Εἶχε πρό μικροῦ προσηγήθη παροτεταμένη σεισμοῦ δόνησις, εξ' εκείνων, ών τ' άποτελέσματα, τερατώδη εν τῇ φρικῇ των, έξαρτώνται μόνον εκ της διαρκείας—μικρῶς έτι. Διατηρεῖται ή άνάμνησις άκόμη: Η άτμόσφαιρα ολόγεμος άμυδν' Υλακκι κυνῶν ούλιζίζοντων. Κρότος τις ύπόγειος, βομβώδης. Κ' έπειτα, ω! έπειτα δεκαπέντε τελεΐωτα, μακρά, ως χρόνοι, δευτερολεπτα αληθοῦς θανάτου εν ζωῇ. Πόσα γεγονότα εν αὐτοῖς! Πλείστα μέγαρα, οίκοι, καταστήματα διαρρηγνυνται, διαχάζονται, εκρηπιδούνται άλλα. Και τινά πίπτουσι εις λίθων σωρόν. Κάτω τούτων δυστυχεῖς ύπέρχεις φρικωδῶς άγωνιώσαι. . . . Τὰ πτηνά πετάει πέραν, φεύγουσι έντρομα και άφίνουσι όπισθεν κρωγμούς. . . . Ζῶα εν οδῷ κητάφορτα άνατρέπονται. Ένός ύππου κατάχωσθέντος εν άγρῷ άνακύπτει

μόνη ή κεφαλή ύπέρ τὸ χῶμα! Σχιζεται ή γῆ εις μίαν άκραν και νερόν θερμόν εξαναδύει εν τας έξοχάς, ολόγυρα χύνεται εις βόβορον θεϊζόντα. Και ή άκρωρία μακράν, εν άποστάσει, αναδίδει καπνόν μαύρον, ως ήφαιστειον. Και ο φόβος έπαυξάνει άδιαλείπτως. Δύο, τρεῖς, δέκα σεισμοί έπαριθμούνται την αὐτήν ημέραν. Θά συμβῇ τις άρχ γε ισχυρότερος; Και εν τῇ άπεικταίᾳ προσδοκῇ φεύγουσι τας στεγας των τὰ πλήθη—όσαι δύνανται—και ύπνώττουσι ή άγρυπνοῦσι εις κήπους, κafenεία παρά τήν ακτήν, ή έπαύλις, υπό δένδρα ή σκηνάς ή παραπήγματα. . . .

Τότε ένεθιμήθησαν οι άνθρωποι!

Έν τῇ έπικλησει των προς τούς άγιούς— διά τας δυσκόλους λύσεις, πάντοτε θεαῦς εκ μηχανῆς— εις γωνίαν σκοτεινήν τινά της μνήμης των άνεϋρον, ότι τῇ αὐτῇ ήμέρᾳ έωρτάζετο μια ληρονοσημένη μάρτυς— ή Μαρῖνη. Ην ή ψυχολογική στιγμή κατάλληλος. Και ο λογισμός συνεπληρωσέτο μόνος εν τῷ νῷ: Αὐτῇ έσωσεν— ή χάρις της— την πόλιν από της τελείας δηλονότι συμφορᾶς! . . . Και ύπῆρχε προηγούμενον προς τούτο: Πρό τριάκοντα και πέντε ακριβῶς εἰτών, τῇ ιδίᾳ έορτασίμῳ ήμέρᾳ, άλλη τις καταστροφή, φοβερά x εκείνη και άπροβλεπτος; κατέδρου και ήπειλει άπασσιν την πόλιν. Η μεγάλη τού 45 φωτιά. Ητό της ύπάρξεως της Μάρτυρος, ή όποια δυστυχῶς παρημελήθη; πρώτον τούτο έφρανε σημεῖον. Δεν έλήθη τότε, όπως ώφριλεν, υπό έποψιν σπουδαίαν και έπικωλοῦθησε τὸ δεύτερον. Θά ίδητε ότι έφυλάσσετε και τρίτον— ύποθέτομεν δ' όμοῦ και τελευταίον, κεν τούλάχιστον συμφώνως προς την προλήψιν!

Εἶνε δὲ παράδοξον, τῇ αληθείᾳ!

Τὰ χαρακτηριστικώτερα σημεῖα, πάθη, δυστυχήματα τού βίου της, ως εν άταβιστικῇ επανελεύσει, έχον την ύπόστασιν των κχομοικῶν και εις τας ημέρας μας. Ο,τι έπαθεν εκείνη, τὸ επάθομεν: Πύρ—σεισμόν—και ύδωρ.

Διότι, εν λήθητι εις χειρας την Καλοκαιριήν, θά ίδητε, ότι μέσῳ τούτων αληθῶς διήλθεν ή ζωῇ της μάρτυρος άγίας: Χωρικῇ εκ Παιδιάς, επί τού Κλαυδίου Καίσαρος, κόρη ιερέως τών ειδώλων, δεκκπένταεῖς κατατρυγεται υπό τού πόθου ν' άποθῆνῃ ύπέρ τού Χριστοῦ. Προκαλείται διά τούτο υπό τού ήγεμόνος, νουθετεῖται, συγγνωσκεται χάριν της μορφῆς της, ραδιζέται «μέγρις οὐ ή γῆ κοκκιρίση από αίμα» x έπιμένουσα άκόμη φυλάζεται. Αλλ' άμέσως άρχονται της θαυματουργοῦ δυνάμεως της αι ένδείξεις: «Γίνεται σεισμός μέγας, ως ποῦ έσαλεύθη ή φυλακή, και ίδου έβήκειν από ένα μέρος ένας δράκων. . . .» άλλ' αὐτῇ δεν πάσχει τίποτε. Καταβάλλει τὸ άτίθασσον θηρίον, όπερ εις μεταμορφωθῆ αἰς μαύρον σκύλον εν τοσοῦτῳ, και προσέρχεται εν δεύτερον εις άνάκτισιν. Αλλά έπιμένει αἰθῆς και εν άσπλαγγνῇ τότε ακαίεται εντός φοβερᾶς πυρᾶς λαμπῶν. Εὐτυχῶς. . . .

οὐδεν και πάλιν! Μέσῳ τών φλογῶν, ως τὸ χρυσίον, άνακύπτει σῶα, ροδαλή, νεζουσα. Και εν τῇ κοινῇ άπελπισίᾳ τών τυράννων ρίπεται, με την κεφαλῆν χαμαί, εντός άγγείου πλήρους ύδατος ψυχροῦ, όπως πνιγῇ. Αἱ! άς φληναφῶσιν όσφ θέλουσιν οι άπιστοι ο Συναξαριστής τὸ βεβαιῶν, εν αντίθεσι: «Η άγια έφυλάχθη αἰθῆς άβλαβῆς» άπαράλλατως όπως τελευταίως, τῇ ιδίᾳ τού έορτασμοῦ αὐτῆς ήμέρας, δύο μεσῶ πλήθους πανηγυριστῶν άτμόπλοια, έβυθίζοντο εντός τού σμυρναϊκού κόλπου εν νυκτί. . . . δίχως κεν τις να βλαδῇ, ως Μαυσῆς, κατά μίαν τρίχα! Έγινε και τούτο φανερώς, όπως πληρωθῇ εκκριβῶς ή τριάς τών βασανιστηρίων, άτινα ύπέστη ή άγια. Διά τούτο εἶπον, ότι κῆθε πλέον κίνδυνος φαίνεται εν τῷ μέλλοντι άποσβεσθείς.

Όποσδήποτε από της στιγμῆς εκείνη; τού σεισμοῦ ο λαός—ο λαός μόνον την φοράν αὐτήν;— ένπλήρη παραδόξου σεβασμοῦ και εύλαθείας. Ο φόβος τῶν εξώθησεν εις άγιοληψίαν άλλως τε τὸ έδαφος ήν γόνιμον. Και άνεβίβασε την πτωχὴν κόρην τού παιδου εἰδαλολάτρου εις Μεγαλόγαρον Μάρτυρα, μυατηριώδη δύναμιν, εις πρώτου βαθμοῦ άγισσύνης άστρα. Ολοι αι ύπερφυσικαί τών άγιών ιδιότητες, αι φασματικαί των έφανίσεις, τὸ θαυματουργόν, αι εκδικήσεις— εν τρέφωσι τοιαύτας και οι ζῆνοι τού άγίου Πέτρου εν τῷ παραδείσῳ—έξετάφασα από τών παλαιῶν συναξαριῶν και τών παραδόσεων και τών μυθολογημάτων τών γραδῶν, διά να στολισωσιν εν ακτινωτῷ περιγύρῳ την «καλλιδικον» μορφήν της σιμνῆς ανατολίτιδος. Ένομισθη x έπιστεῦθη ως κακή τις άγια— δεν τὸ έλεγεν ή γλώσσα, πλὴν ο νοῦς τὸ έλεγεν—την όποιαν τις όριζει να λατρεύη και να εξίλει. Οὕτω δ' έξουδετερονται και οι χόλοι της. Έν ειδος Νεμεσίως νεωτέρων χρόνων, τῇ όποιᾳ απαιτοῦνται εκκτόμβαι! . . .

Διά τούτο και εγώ, άγια μου Μαρῖνη, σε ύμνω, σε εύλογῶ και σε δοξάζω. . . .

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Δεν ένθυμούμεθα ακριβῶς τίς ήτο ο δομιλήσας εν τῇ Βούλῃ περί άριστοκρατικῶν τάξεων και προτείνας ν' ανατεθῇ εις αὐτῶς ή παραγωγή τών διπλωματικῶν άδρῶν της πατρίδος; άλλα τών ευχαριστούμεν πολὺ, διότι δεν έδωκεν εις την πρότασιν του χροιάν πολιτικήν—τά πολιτικά είνε δι' ήλκας ο άπηγορευμένος καρπός— και οὕτω δικαιοῦμεθα και ήμεῖς να γελάσωμεν όλίγον. Τίς ή άριστοκρατικῇ αὐτῇ τάξι; Η τών πλουσιῶν; Αλλά πόσοι εκ τούτων δύνανται να έπιδείξωσιν, αντί θοροῦ φέροντος τὸ οικόστημά των, άλλο τι ή την ποδῶν τῷ μακαρίτῳ πάππῳ των; Οι λόγοι; Αλλά τὰ όρια της λογιστότητος είνε τόσῳ άμειῶς κεχαραγμένα παρ' ήμῖν, ώστε οὐδ' ή αναστάσις της περιουμοῦ

εἰκίνης διεθνούς βακουφικῆς επιτροπῆς θά ήδύνατο πῶτε να τὰ εξακριβώσῃ. Οι πνευματώδεις; Αλλ' ή φύσει δημοκρατικῇ Έλλάς—ως λέγουσι—θα μετεβάλλετο παρενθῆς εις μέγλην πνευματικῇ άριστοκρατίαν, διότι ποῖος είνε ο Έλληνας—έστω και βουλεύτης—ο μῆ ών πνευματώδης; Οι άνήκοντες εις τας οικογενείας τού άγῶνος; Αλλά θά ήτο. εύκολον μόνον οι μῆ άνήκοντες να μετρηθῶσι, διότι τών πάντων ήγανίσθησαν οι πατέρες. Μῆ τὰ τέκνα τών μεγάλων άγωνιστῶν; Αλλά ίδου τί λέγει εν τῇ Μούσῃ τών παιδῶν, βιβλίῳ προηθῆς εκδοθέντι, ο x. Αλιξ. Κατακουζηνός:

«Ομιλήσας προς την φλόγα: «Μῆτερ, εἶπεν ο κανός, διατί, ενῶ συ λάμπεις, εγώ εἶμαι σκοτεινός;» Η δὲ φλόξ στρέφεται εἰπῆς «Μάθε, τέκνον, την αιτίαν: Αἰκμαί μόνον ο κατέχον χάριν λάμπεις: Ίδιαν.»

Ημεῖς νομίζομεν ότι εις τὸ ζήτημα τούτο πρέπει ν' αφεθῶσι τὰ πράγματα να βαδίζωσιν όπως βαδίζουσι και ν' αφίνωμεν να γίνεται διπλωμάτης. . . .

Ολοι λέγουσι, γράφουσι, ύνοῦσι τόν διάσημον καλλιτέχνην Κοκλέν επί της εύκαιρίᾳ της ένταῦθα άφιξέως του και τών δύο παραστάσεων, δι' ών θά τιμηθῇ και την ιδικήν μας πρωτεύουσαν. Διά τόν περιώνυμον ήρωα τού συγχρόνου θεάτρου όλα ταῦτα είνε όλίγα. Έχει ακούσει τόσα πολλά! Έν μόνον δεν έχει άκούσει, και θά τὸ τῷ εἰπωμεν ήμεῖς: Να παραστήσῃ φέρων τὸ χονδρότερον τών επανωφοριῶν του. Ίσως τούτο θεωρηθῇ σκηνική άνορθογραφία, άλλ' εις τους μεγάλους τεχνίτας πᾶσα ποιητικῇ άδεια επιτρέπεται. Διότι δεν θέλωμεν να λέγωσιν αύτιον οι συμπατριῶταί του ότι αὐτός, τὸ πρώτον κόσμημα της Γαλλικῆς σκηνῆς, έδολορονήθη εν τῷ θεάτρῳ Αθηνῶν υπό. . . της περιπνευμοῖας.

Τὸ εν τῷ προκπερθεῖντι ήμῶν φύλλῳ δημοσιευθῆν άθρον περι Βραβείων της Αρετῆς, εγένετο ή αιτία να ανακοινωθῇ ήμῖν πράξις ώραία, αξία μεγάλου πραγματι βραβείου. Ουδόλω; άμφιβάλλομεν και ήμεῖς, όπως και ή ήμετέρα συνεργάτις, «ότι, εν αι φυλακῇ είνε πλήρης έγκληματιῶν, ήδύνατο να συνυφασίσει πολλῶ ευρύτερα ριζοδομήματα, πλήρη ανθρώπων, ών ο βίος ήτο και είνε ατελεύτητος σειρά άγάπης, ευαγγελίας, αὐταπαρητήσεως.» Αλλ' έπίσης εἰμῆθα βέβαιοι, ότι αἱ άρετῇ λανθάνει βιοῦσα», και διά τούτο μετά χαρᾶς μνημονοῦμεν πᾶσαν αὐτῆς αποκαλύψιν. Ίδου δ' αὐτῇ:

«Έν Σύρῳ εγένετο πρό τινος γάμος κόρης, άρίστης κόρης, άλλα πτωχῆς, πτωχοτάτης. Έν τούτοις ο γάμος δεν θά εγένετο άνευ προικός, και ή εύτυχία της καλλῆς κόρης θά μετετρέπετο εις δυστυχίαν. Αλλά τίς προβαίνει ο σωτήρ; Η ύπρεπρια. Εἶχεν αὐτῇ τών μακρῶν της κόπων και άγρυπτιῶν τούς καρπούς, οὗς εν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ επί έτη εκέδρῳ δουλειούσα. Και έδωκεν όλην της τήν περιουσίαν ή εύγενῆς γυνή, και επάνδρευσε την κυρίαν της.»

Μεταπόσης χαρᾶς, μετά πόσης ευγνωμοσύνης θά έθλιβόμεν την χονδράν και τυλωδῆ χεῖρα τού εἰγενοῦς τούτου πλάσματος!

ΟΣΣΙΑΝΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥΛΙΝΟΥ

(Μετάφρασης Παναγιώτου Πανά)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τορλάστος, εἰς τὸν ἡγεμόνων τῆς Ἰσπανίας, ἐπαρτήσει κατὰ τῶν νεαρῶν βασιλέων αὐτῆς Κορμάνου. Τούτου ὁ κηδεμόν, Κουκούλινος ὁ υἱὸς τοῦ Σέμου, εἰς τὸν διασημότερον ἥρωα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἐξεστράτευσε ἀμέσως κατὰ τοῦ ἀντιπάλου...

Μὴ τοῦ Φηγγάλου ὁ ἀνεμὸς χτυπάει τὴν ἀσπίδα; (1) Ἡ τάχα τὸ ψύθισμα ἔς τὸ δῶμά μου ἀκούω...

Εὐραϊνόντας τὰ στήθιά μου, ἐογένει Βραγέλα; (4) —Τοῦ Κουκούλινου τὰ παντὰ αὐτὰ δὲν εἶνε, δὴ...

Μὰ κάτασπερο ἀρρὸκυμα ὀπού σκορπίζει ἔς τὸ βράχο! (5) Πιστεύω τῆς ἀγάπης μου τὸ ποθὲν καράδι...

Συχνὰ πῶς βλέπω, καὶ συχνὰ μὲ ἀπατῶ ἡ οὐκίλη, ποῦ ἔξεναν Ἰσκιὸ ὄλογορα χύνεται καὶ ἀνοίγει...

Κ' οἱ ἀνεμὸι τοῦ ἐρῶσκυμῶνος τῆς Τόγορμας ἐκλύμα; (6) Ὄπου μακριὰ ἔξεναν πόλεμο, ὠ ἤρωά μου, λείπει...

Πλακόνει ἡ νόχτα ἄρχει τὴν σφίγγα γῆλι-γῆλι; Τῆς θάλασσης νὰ χένηται μέσα ἔς τὴν μάστιγαν...

Τρουπὸν τὸ κεφάλι τοῦ πετεινοῦ τοῦ βράχου Πουχα ἔς τὴν πρεροῦνιά του. Ὡς τὸ δῶμα τὸν Ζαρκάδι...

Ὄλογορα, γυρεύοντας ναῦρονε τὴν τροφὴν τους... (1) Ὁ Ὀσσιανὸς ἀκούει ψύθουρον καὶ νομίζει ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ ἀνέμου...

(2) Διὰ τῆς ἐνθουσιώδους ταύτης ἐκφράσεως ἐνοσεῖ τῶνος τὴν φωνὴν οὐκίς τινος. Δύναται ὅμως νὰ ἐρηνηνευθῆ καὶ οὕτω πως: Μὴ ἡ ἐξημμένη φαντασία μου μοὶ παριστᾷ ὡς ἀντηχοῦντας πρᾶγματι τοὺς λόγους καὶ τὴν φωνὴν τῶν νεαρῶν ἢ ἀπόγνωτον ἠρώων, ὅτε ἐτοιμαζομαι νὰ ψάλω;

(3) Ὁ ποιητὴς φαντάζεται ὅτι ἀκούει τοὺς θρήνονας τῆς Βραγέλας, θυγατρὸς τοῦ Ποργάλινου καὶ σύζυγόν τοῦ Κουκούλινου...

(4) Τίς δὲν θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ Βραγέλα ἤτο παροῦσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὀσσιανού; Καὶ ὁμοίως ἤτο λιαν μακρὰν!

(5) Τὸ ἔσμα τοῦτο ὁ ποιητὴς νομίζει ὅτι ἀκούει φέλλουσαν τὴν Βραγέλαν. (6) Τόγορμα, ἡ γλαυκοκύματος νήσος, μία τῶν Ἐβρίδων, ἀνήκουσα εἰς τὸ Κράτος τοῦ Κορμάου.

Μὰ μὲ, τὸν Ἥλιο ἐρχόντου ἐπὶ δάκρυα μου ὀπίσω, καὶ μὲ τὴ νύκτα ἀξάνουσε ἡ κλάφισ μου. Ὡ! ποτέ, πότε θακῶσθε, ἤρωα τῆς Τοῦρας, τέρματὰ σου κ' ἔδω νὰ ἀντηχῆθῶν;

Ποῦ μουρμουρίζει ὀλόγορα ἐν τῇ στήθῳ σου ἀκούω; Ἔτινος δὲ κλίσιν ἔχουσιν ἐπὶ γαλάνα σου μάστιγαν, κ' ἔβη εἰς τὸν ὕπνον σου νὰ σὲ παρηγορήσῃ ὁ ἀγαπημένός σου ἠρώων. — Ἐκεῖ κοντὰ ἔς τὴν λέγου (7) Ὁ Κουκούλινος κίθεται καὶ βλέπει πῶς κυλιέται τὸ κύμα ὀλοκώστινον ἡ νόχτα τὸν κυκλόνει.

Ἐκεῖ κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Κ' ἄρχει τὴν Βραγέλα σου. Ἄ! ποτέ τῆς Δουνακίλλιας Βράχου συγερροκίπταστος, θ' ἀκούω ν' ἀντηχῆται τὸ γαῦνισμα πῶς σκύλων του. Ἀλλὰ, ἐγὼ σπυρμυμένη ἔγχεται τὴν κατάμαρην κορφή σας εἰς τὰ νεῖρα, κ' ἡ λύπη μου, τῆς ἀμοιρῆς! τοῦ κακοῦ σὰς φωνάζει!

Ἐκεί κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Κ' ἄρχει τὴν Βραγέλα σου. Ἄ! ποτέ τῆς Δουνακίλλιας Βράχου συγερροκίπταστος, θ' ἀκούω ν' ἀντηχῆται τὸ γαῦνισμα πῶς σκύλων του. Ἀλλὰ, ἐγὼ σπυρμυμένη ἔγχεται τὴν κατάμαρην κορφή σας εἰς τὰ νεῖρα, κ' ἡ λύπη μου, τῆς ἀμοιρῆς! τοῦ κακοῦ σὰς φωνάζει!

Πλακόνει ἡ νόχτα ἄρχει τὴν σφίγγα γῆλι-γῆλι; Τῆς θάλασσης νὰ χένηται μέσα ἔς τὴν μάστιγαν...

Τρουπὸν τὸ κεφάλι τοῦ πετεινοῦ τοῦ βράχου Πουχα ἔς τὴν πρεροῦνιά του. Ὡς τὸ δῶμα τὸν Ζαρκάδι...

Ὄλογορα, γυρεύοντας ναῦρονε τὴν τροφὴν τους... (1) Ὁ Ὀσσιανὸς ἀκούει ψύθουρον καὶ νομίζει ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ ἀνέμου...

(2) Διὰ τῆς ἐνθουσιώδους ταύτης ἐκφράσεως ἐνοσεῖ τῶνος τὴν φωνὴν οὐκίς τινος. Δύναται ὅμως νὰ ἐρηνηνευθῆ καὶ οὕτω πως: Μὴ ἡ ἐξημμένη φαντασία μου μοὶ παριστᾷ ὡς ἀντηχοῦντας πρᾶγματι τοὺς λόγους καὶ τὴν φωνὴν τῶν νεαρῶν ἢ ἀπόγνωτον ἠρώων, ὅτε ἐτοιμαζομαι νὰ ψάλω;

(3) Ὁ ποιητὴς φαντάζεται ὅτι ἀκούει τοὺς θρήνονας τῆς Βραγέλας, θυγατρὸς τοῦ Ποργάλινου καὶ σύζυγόν τοῦ Κουκούλινου...

(4) Τίς δὲν θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ Βραγέλα ἤτο παροῦσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὀσσιανού; Καὶ ὁμοίως ἤτο λιαν μακρὰν!

(5) Τὸ ἔσμα τοῦτο ὁ ποιητὴς νομίζει ὅτι ἀκούει φέλλουσαν τὴν Βραγέλαν. (6) Τόγορμα, ἡ γλαυκοκύματος νήσος, μία τῶν Ἐβρίδων, ἀνήκουσα εἰς τὸ Κράτος τοῦ Κορμάου.

(7) Ἐγχετοῦν ἄρχει τὴν ἀντιχῆσιν τοῦ ποιητοῦ. (8) Ἡ παρομοίωσις αὐτῆς ἐληφθῆ ἐκ τῆς ἐκλειψῆος τῆς Σελήνης, καθ' ἣν ἡ σκιά ἐπισκτείνεται βαθμηδὸν ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ μέρους, ἄχρις ὅτε καλύφῃ αὐτὴ ἐντελῶς. Εἶνε δὲ ἐκ τῶν ἀνήκουσων ἰδιωτικῶν εἰς τὸν Ὀσσιανόν.

Ἔτινος δὲ κλίσιν ἔχουσιν ἐπὶ γαλάνα σου μάστιγαν, κ' ἔβη εἰς τὸν ὕπνον σου νὰ σὲ παρηγορήσῃ ὁ ἀγαπημένός σου ἠρώων. — Ἐκεῖ κοντὰ ἔς τὴν λέγου (7) Ὁ Κουκούλινος κίθεται καὶ βλέπει πῶς κυλιέται τὸ κύμα ὀλοκώστινον ἡ νόχτα τὸν κυκλόνει.

Ἔτινος δὲ κλίσιν ἔχουσιν ἐπὶ γαλάνα σου μάστιγαν, κ' ἔβη εἰς τὸν ὕπνον σου νὰ σὲ παρηγορήσῃ ὁ ἀγαπημένός σου ἠρώων. — Ἐκεῖ κοντὰ ἔς τὴν λέγου (7) Ὁ Κουκούλινος κίθεται καὶ βλέπει πῶς κυλιέται τὸ κύμα ὀλοκώστινον ἡ νόχτα τὸν κυκλόνει.

Τῆς λέγου, σὺν ἐξάνουσε τὸν ψάλτην ὁ Κουκούλινος. Σηκόθηκα κ' ἔστειρα, προσφέροντάς τὴν κόγχι. Εἰς τὸ παῖδι τοῦ τραγοῦδου. — Γλυκεῖα φωνὴ τῆς λέγου, τοῦ πα, ἔδω γιὰτὶ ἔργασαι; Τί θέλει ὁ Τορλάστος; Ἐρχεται ἔς τὸ τραπέζι μου, ἡ πόλεμος γυρεύει;

—Πόλεμο θέλει, ἀπάντησεν ὁ ψάλτης. Τὰ συμβαίνουσα. Νὰ εὐμίσητε, τὰ κοντάρια σας. Ἐ μὲρα μολὴν φέτι. Ἐ τῆς λέγου, καὶ ὁ ἤρωας ἔξεναν νὰ φανῆ ἐμπροστά σου. Καὶ εἰ θέλει κάμψις, βασιλεῖα τῆς Τοῦρας; θαντικουρήσῃ τὸ φῶρον κοντάρου; Ὄλογορα σκορπίζει θάνατο! Μὲ κοντάρου τῆς νόχτας ὀμοιάζει.

Πέρα εἰς τὸ γῶμα τρέμοντας τὸ φῶρον σπαθὶ του Ὡς ἐπὶ ἀνδρείονισμο γιὰ τὸν πόλεμον ἴδῃ ν' ἀστράπτῃ. — Καὶ εἰ μ' αὐτό; Ὡς τὰ στήθια μου ἀκούω τὴν καρδίαν μου.

Ἄλλω ἄλλω εἰς τὸν κίνδυνον. Ἀνδρείος ὁ Τορλάστος, ἄρχει γλήσσιν ἠρώων, τὰ ζεῦρα μὲ τῆς μέσης. Τοῦ Κουκούλινου τὸ σπαθὶ, ψάλτη μου, δὲν κοιμάται. Κάτου ἔξεναν κάμψιν ἡ ἀγία θὰ μ' ἐμῆρα, καὶ τοῦ Ἥλιου ἢ πρῶτον τὴν ἀσπίδα μου ἔξεναν νὰ φωτισθῆ...

Τώρα, ἐπὶ ψάλτην, κἄθησε κοντὰ μου, τῆς φωνῆς σου θ' ἀκούω. Ὡς τὸ χαρούμενον κόγχι μου ἔξεναν μέρος, καὶ τῆς Τεμόρας ἀκούω γὰρ λόγο τῆς τραγοῦδου. — Ἐκεῖ κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Εἰπὲν ὁ ψάλτης, ἐτοιμοί οἱ δοῦκες ὅταν ἦνεν νὰ χτυπηθῶν, σὺν κύματα ἐνάντια ἔς τὴν λέγου. —

Ἐκεί κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Εἰπὲν ὁ ψάλτης, ἐτοιμοί οἱ δοῦκες ὅταν ἦνεν νὰ χτυπηθῶν, σὺν κύματα ἐνάντια ἔς τὴν λέγου. —

Ἐκεί κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Εἰπὲν ὁ ψάλτης, ἐτοιμοί οἱ δοῦκες ὅταν ἦνεν νὰ χτυπηθῶν, σὺν κύματα ἐνάντια ἔς τὴν λέγου. —

Ἐκεί κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Εἰπὲν ὁ ψάλτης, ἐτοιμοί οἱ δοῦκες ὅταν ἦνεν νὰ χτυπηθῶν, σὺν κύματα ἐνάντια ἔς τὴν λέγου. —

Ἐκεί κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Εἰπὲν ὁ ψάλτης, ἐτοιμοί οἱ δοῦκες ὅταν ἦνεν νὰ χτυπηθῶν, σὺν κύματα ἐνάντια ἔς τὴν λέγου. —

Ἐκεί κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Εἰπὲν ὁ ψάλτης, ἐτοιμοί οἱ δοῦκες ὅταν ἦνεν νὰ χτυπηθῶν, σὺν κύματα ἐνάντια ἔς τὴν λέγου. —

Ἐκεί κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Εἰπὲν ὁ ψάλτης, ἐτοιμοί οἱ δοῦκες ὅταν ἦνεν νὰ χτυπηθῶν, σὺν κύματα ἐνάντια ἔς τὴν λέγου. —

Ἐκεί κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Εἰπὲν ὁ ψάλτης, ἐτοιμοί οἱ δοῦκες ὅταν ἦνεν νὰ χτυπηθῶν, σὺν κύματα ἐνάντια ἔς τὴν λέγου. —

Ἐκεί κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Εἰπὲν ὁ ψάλτης, ἐτοιμοί οἱ δοῦκες ὅταν ἦνεν νὰ χτυπηθῶν, σὺν κύματα ἐνάντια ἔς τὴν λέγου. —

Ἐκεί κοντὰ ἔξεναν πόλεμον, ὠ ἤρωά μου, λείπει! Εἰπὲν ὁ ψάλτης, ἐτοιμοί οἱ δοῦκες ὅταν ἦνεν νὰ χτυπηθῶν, σὺν κύματα ἐνάντια ἔς τὴν λέγου. —

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

(Μετάφρασης Παναγιώτου Πανά)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τορλάστος, εἰς τὸν ἡγεμόνων τῆς Ἰσπανίας, ἐπαρτήσει κατὰ τῶν νεαρῶν βασιλέων αὐτῆς Κορμάνου. Τούτου ὁ κηδεμόν, Κουκούλινος ὁ υἱὸς τοῦ Σέμου, εἰς τὸν διασημότερον ἥρωα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἐξεστράτευσε ἀμέσως κατὰ τοῦ ἀντιπάλου...

Μὴ τοῦ Φηγγάλου ὁ ἀνεμὸς χτυπάει τὴν ἀσπίδα; (1) Ἡ τάχα τὸ ψύθισμα ἔς τὸ δῶμά μου ἀκούω...

Εὐραϊνόντας τὰ στήθιά μου, ἐογένει Βραγέλα; (4) —Τοῦ Κουκούλινου τὰ παντὰ αὐτὰ δὲν εἶνε, δὴ...

Μὰ κάτασπερο ἀρρὸκυμα ὀπού σκορπίζει ἔς τὸ βράχο! (5) Πιστεύω τῆς ἀγάπης μου τὸ ποθὲν καράδι...

Συχνὰ πῶς βλέπω, καὶ συχνὰ μὲ ἀπατῶ ἡ οὐκίλη, ποῦ ἔξεναν Ἰσκιὸ ὄλογορα χύνεται καὶ ἀνοίγει...

Κ' οἱ ἀνεμὸι τοῦ ἐρῶσκυμῶνος τῆς Τόγορμας ἐκλύμα; (6) Ὄπου μακριὰ ἔξεναν πόλεμο, ὠ ἤρωά μου, λείπει...

Πλακόνει ἡ νόχτα ἄρχει τὴν σφίγγα γῆλι-γῆλι; Τῆς θάλασσης νὰ χένηται μέσα ἔς τὴν μάστιγαν...

Τρουπὸν τὸ κεφάλι τοῦ πετεινοῦ τοῦ βράχου Πουχα ἔς τὴν πρεροῦνιά του. Ὡς τὸ δῶμα τὸν Ζαρκάδι...

Ὄλογορα, γυρεύοντας ναῦρονε τὴν τροφὴν τους... (1) Ὁ Ὀσσιανὸς ἀκούει ψύθουρον καὶ νομίζει ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ ἀνέμου...

(2) Διὰ τῆς ἐνθουσιώδους ταύτης ἐκφράσεως ἐνοσεῖ τῶνος τὴν φωνὴν οὐκίς τινος. Δύναται ὅμως νὰ ἐρηνηνευθῆ καὶ οὕτω πως: Μὴ ἡ ἐξημμένη φαντασία μου μοὶ παριστᾷ ὡς ἀντηχοῦντας πρᾶγματι τοὺς λόγους καὶ τὴν φωνὴν τῶν νεαρῶν ἢ ἀπόγνωτον ἠρώων, ὅτε ἐτοιμαζομαι νὰ ψάλω;

(3) Ὁ ποιητὴς φαντάζεται ὅτι ἀκούει τοὺς θρήνονας τῆς Βραγέλας, θυγατρὸς τοῦ Ποργάλινου καὶ σύζυγόν τοῦ Κουκούλινου...

(4) Τίς δὲν θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ Βραγέλα ἤτο παροῦσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὀσσιανού; Καὶ ὁμοίως ἤτο λιαν μακρὰν!

(5) Τὸ ἔσμα τοῦτο ὁ ποιητὴς νομίζει ὅτι ἀκούει φέλλουσαν τὴν Βραγέλαν. (6) Τόγορμα, ἡ γλαυκοκύματος νήσος, μία τῶν Ἐβρίδων, ἀνήκουσα εἰς τὸ Κράτος τοῦ Κορμάου.

(7) Ἐγχετοῦν ἄρχει τὴν ἀντιχῆσιν τοῦ ποιητοῦ. (8) Ἡ παρομοίωσις αὐτῆς ἐληφθῆ ἐκ τῆς ἐκλειψῆος τῆς Σελήνης, καθ' ἣν ἡ σκιά ἐπισκτείνεται βαθμηδὸν ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ μέρους, ἄχρις ὅτε καλύφῃ αὐτὴ ἐντελῶς.

Ἔτινος δὲ κλίσιν ἔχουσιν ἐπὶ γαλάνα σου μάστιγαν, κ' ἔβη εἰς τὸν ὕπνον σου νὰ σὲ παρηγορήσῃ ὁ ἀγαπημένός σου ἠρώων. — Ἐκεῖ κοντὰ ἔς τὴν λέγου (7) Ὁ Κουκούλινος κίθεται καὶ βλέπει πῶς κυλιέται τὸ κύμα ὀλοκώστινον ἡ νόχτα τὸν κυκλόνει.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

(Μετάφρασης Παναγιώτου Πανά)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τορλάστος, εἰς τὸν ἡγεμόνων τῆς Ἰσπανίας, ἐπαρτήσει κατὰ τῶν νεαρῶν βασιλέων αὐτῆς Κορμάνου. Τούτου ὁ κηδεμόν, Κουκούλινος ὁ υἱὸς τοῦ Σέμου, εἰς τὸν διασημότερον ἥρωα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἐξεστράτευσε ἀμέσως κατὰ τοῦ ἀντιπάλου...

Μὴ τοῦ Φηγγάλου ὁ ἀνεμὸς χτυπάει τὴν ἀσπίδα; (1) Ἡ τάχα τὸ ψύθισμα ἔς τὸ δῶμά μου ἀκούω...

Εὐραϊνόντας τὰ στήθιά μου, ἐογένει Βραγέλα; (4) —Τοῦ Κουκούλινου τὰ παντὰ αὐτὰ δὲν εἶνε, δὴ...

Μὰ κάτασπερο ἀρρὸκυμα ὀπού σκορπίζει ἔς τὸ βράχο! (5) Πιστεύω τῆς ἀγάπης μου τὸ ποθὲν καράδι...

Συχνὰ πῶς βλέπω, καὶ συχνὰ μὲ ἀπατῶ ἡ οὐκίλη, ποῦ ἔξεναν Ἰσκιὸ ὄλογορα χύνεται καὶ ἀνοίγει...

Κ' οἱ ἀνεμὸι τοῦ ἐρῶσκυμῶνος τῆς Τόγορμας ἐκλύμα; (6) Ὄπου μακριὰ ἔξεναν πόλεμο, ὠ ἤρωά μου, λείπει...

Πλακόνει ἡ νόχτα ἄρχει τὴν σφίγγα γῆλι-γῆλι; Τῆς θάλασσης νὰ χένηται μέσα ἔς τὴν μάστιγαν...

Τρουπὸν τὸ κεφάλι τοῦ πετεινοῦ τοῦ βράχου Πουχα ἔς τὴν πρεροῦνιά του. Ὡς τὸ δῶμα τὸν Ζαρκάδι...

Ὄλογορα, γυρεύοντας ναῦρονε τὴν τροφὴν τους... (1) Ὁ Ὀσσιανὸς ἀκούει ψύθουρον καὶ νομίζει ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ ἀνέμου...

(2) Διὰ τῆς ἐνθουσιώδους ταύτης ἐκφράσεως ἐνοσεῖ τῶνος τὴν φωνὴν οὐκίς τινος. Δύναται ὅμως νὰ ἐρηνηνευθῆ καὶ οὕτω πως: Μὴ ἡ ἐξημμένη φαντασία μου μοὶ παριστᾷ ὡς ἀντηχοῦντας πρᾶγματι τοὺς λόγους καὶ τὴν φωνὴν τῶν νεαρῶν ἢ ἀπόγνωτον ἠρώων, ὅτε ἐτοιμαζομαι νὰ ψάλω;

(3) Ὁ ποιητὴς φαντάζεται ὅτι ἀκούει τοὺς θρήνονας τῆς Βραγέλας, θυγατρὸς τοῦ Ποργάλινου καὶ σύζυγόν τοῦ Κουκούλινου...

(4) Τίς δὲν θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ Βραγέλα ἤτο παροῦσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὀσσιανού; Καὶ ὁμοίως ἤτο λιαν μακρὰν!

(5) Τὸ ἔσμα τοῦτο ὁ ποιητὴς νομίζει ὅτι ἀκούει φέλλουσαν τὴν Βραγέλαν. (6) Τόγορμα, ἡ γλαυκοκύματος νήσος, μία τῶν Ἐβρίδων, ἀνήκουσα εἰς τὸ Κράτος τοῦ Κορμάου.

(7) Ἐγχετοῦν ἄρχει τὴν ἀντιχῆσιν τοῦ ποιητοῦ. (8) Ἡ παρομοίωσις αὐτῆς ἐληφθῆ ἐκ τῆς ἐκλειψῆος τῆς Σελήνης, καθ' ἣν ἡ σκιά ἐπισκτείνεται βαθμηδὸν ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ μέρους, ἄχρις ὅτε καλύφῃ αὐτὴ ἐντελῶς.

Ἔτιμος δὲ κλίσιν ἔχουσιν ἐπὶ γαλάνα σου μάστιγαν, κ' ἔβη εἰς τὸν ὕπνον σου νὰ σὲ παρηγορήσῃ ὁ ἀγαπημένός σου ἠρώων. — Ἐκεῖ κοντὰ ἔς τὴν λέγου (7) Ὁ Κουκούλινος κίθεται καὶ βλέπει πῶς κυλιέται τὸ κύμα ὀλοκώστινον ἡ νόχτα τὸν κυκλόνει.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

(Μετάφρασης Παναγιώτου Πανά)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τορλάστος, εἰς τὸν ἡγεμόνων τῆς Ἰσπανίας, ἐπαρτήσει κατὰ τῶν νεαρῶν βασιλέων αὐτῆς Κορμάνου. Τούτου ὁ κηδεμόν, Κουκούλινος ὁ υἱὸς τοῦ Σέμου, εἰς τὸν διασημότερον ἥρωα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἐξεστράτευσε ἀμέσως κατὰ τοῦ ἀντιπάλου...

Μὴ τοῦ Φηγγάλου ὁ ἀνεμὸς χτυπάει τὴν ἀσπίδα; (1) Ἡ τάχα τὸ ψύθισμα ἔς τὸ δῶμά μου ἀκούω...

Εὐραϊνόντας τὰ στήθιά μου, ἐογένει Βραγέλα; (4) —Τοῦ Κουκούλινου τὰ παντὰ αὐτὰ δὲν εἶνε, δὴ...

Μὰ κάτασπερο ἀρρὸκυμα ὀπού σκορπίζει ἔς τὸ βράχο! (5) Πιστεύω τῆς ἀγάπης μου τὸ ποθὲν καράδι...

Συχνὰ πῶς βλέπω, καὶ συχνὰ μὲ ἀπατῶ ἡ οὐκίλη, ποῦ ἔξεναν Ἰσκιὸ ὄλογορα χύνεται καὶ ἀνοίγει...

Κ' οἱ ἀνεμὸι τοῦ ἐρῶσκυμῶνος τῆς Τόγορμας ἐκλύμα; (6) Ὄπου μακριὰ ἔξεναν πόλεμο, ὠ ἤρωά μου, λείπει...

Πλακόνει ἡ νόχτα ἄρχει τὴν σφίγγα γῆλι-γῆλι; Τῆς θάλασσης νὰ χένηται μέσα ἔς τὴν μάστιγαν...

Τρουπὸν τὸ κεφάλι τοῦ πετεινοῦ τοῦ βράχου Πουχα ἔς τὴν πρεροῦνιά του. Ὡς τὸ δῶμα τὸν Ζαρκάδι...

Ὄλογορα, γυρεύοντας ναῦρονε τὴν τροφὴν τους... (1) Ὁ Ὀσσιανὸς ἀκούει ψύθουρον καὶ νομίζει ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ ἀνέμου...

(2) Διὰ τῆς ἐνθουσιώδους ταύτης ἐκφράσεως ἐνοσεῖ τῶνος τὴν φωνὴν οὐκίς τινος. Δύναται ὅμως νὰ ἐρηνηνευθῆ καὶ οὕτω πως: Μὴ ἡ ἐξημμένη φαντασία μου μοὶ παριστᾷ ὡς ἀντηχοῦντας πρᾶγματι τοὺς λόγους καὶ τὴν φωνὴν τῶν νεαρῶν ἢ ἀπόγνωτον ἠρώων, ὅτε ἐτοιμαζομαι νὰ ψάλω;

Table with 3 columns: Ημερομηνία (Date), Ημέρα (Day), and Περιεχόμενα (Contents). It lists events for the month of December, including religious and public news.

Ανατολή 6.48'. Δύση 4.44'. Μέγεθος ημέρας 9.56'.

ΕΦΕΤΕΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 5. Ο άγιος Σάββα, γεννήθη τώ 439 μ. Χ. εν Μουταλίση της Καππαδοκίας, παιδέσθη δ' εισήλθεν εις τήν Θεολογικήν Σχολήν...

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 6. Ο άγιος Νικόλαος γεννήθη εν Κωνσταντινού του Μεγάλου, γενόμενος επίσκοπος των εν Λυκία Μύρων και μεταστῶν της εν Νικαία Α' Οικουμενικής Συνόδου...

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 7. Ο άγιος Αμβρόσιος γεννήθη εν Γαλλία τώ 340 μ. Χ. ετε. Εγένετο βουλευτής εν τῷ Συγκλήτῳ της Ρώμης, τῷ δέ 374 προχειρίσθη επίσκοπος Μεδιολάνων...

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 9. Κατά τήν παράδοσιν της Ἑλλησας ἡ μήτηρ της Θεοτόκου Ἄννα ἦν πρὶν στείρα και προθενηκαία τῆν ἡλιαίαν...

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 10. Ο Μηνάς ἦν Ἀθηναῖος ἀνὴρ ἀξιωματικός, πεπαιδευμένος και εὐλωττός, ἐξ ου και Καλλικλέαδος ὠνομάσθη...

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν συνέστησεν ἐπιτροπήν ἀπὸ ἀξιωματικῶν διαφόρων ὀπλων...

κοῦ διὰ τὸ ἔτος 1888 ὠρίσθη διὰ νόμου εἰς 2,449 ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικούς και γυμναστὰς...

ΕΓΧΟΡΙΑ

Ἡ Βουλὴ ἐξέκολλουσι τὰς ἐργασίας της. Μέγα πάλαι ἐφημερίδα γινώσκουσα καὶ ἕξ ἀνάγνωσιν διάφορα νομοσχέδια και τὰ ἔσοδα τῶν προϋπολογισμῶν τοῦ ἔτους 1888...

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Γαλλία. Τὸ νέον Γαλλικόν ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη ὑπὸ τῶν κ. Τιράν...

λιτικῆς, τῶν πρακτικῶν μεταρρυθμίσεων και τῆς ἀπονομῆς ἀβελτιώσεως της γῶρας. Ο γαμβρός του πρώην Προέδρου Ουίλσον...

ΓΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α. Κ. Κατ' ἐρηράδον. Μη μὲς λησμονεῖτε. Κ. Ζέρβας. Ἐγγράμην ταχυδρομικήν. I. H. Ζάκυνθος. Αἰχμαλωτὸν ἀπάντησιν. Φ. Ν. Κ. Κωνσταντινούπολιν...